

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקכה
ערב שבת קודש פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הו"ח ר' רחמים הכהן שיחי' בן מרגרט ע"ה דואק
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט,
ביום כ"א אלול ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת ליליאן עלי'ה תחי'
ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

הברכה אליה "קוינו כל היום" - הגאולה

לקראת ראש השנה הננו מביאים בזאת צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום המכתב כללי אל כל בני ובנות ישראל, מתאריך: עש"ק פ' כי תבוא אל הארץ, ערב ח"י אלול ה'תשמ"ג

(המכתב כולו נדפס בלקו"ש חכ"ד ע' 621 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ויהי רצון, אז די אויבנדערמאנטע אריינטראכטונגען און די אלע נאָכפאלגענדע החלטות, ביז אין דעם עיקר - מעשה בפועל, זאָלן דורכגעפירט ווערן אין די אלע טעג, און אין יעדן טאָג פון שנה הבאה, כדבעי ובשלימות - ובמיוחד אז עס איז אַ שנה שלימה - אויך אין דעם זין פון האָבן אַ חודש העיבור,

און אזוי ווי שבת איז מיני' מתברכי'ן כולי יומי - דער קוואַל פון ברכות פאַר אַלע טעג פון דער וואָך - זאָל דאָס צוגעבן ג-טלעכע ברכות און כוחות מקיים-צו-זיין בפועל דאָס אַלעס אויבנדערמאָנטע, און אין דער פולסטער מאָס -

אַז די השפעה פון ראש-השנה - "קאָפּ" פון יאָר - זאָל זיך פילן אין דער פולסטער מאָס אין אַלע אַנדערע "איברים" - טעג, וואָכן און חדשים - פון יאָר, פונקט ווי די קאָפּ אַנטהאַלט אַלע וויכטיקסטע חושים און נערוון וואָס קאָנטראָלירן און פירן-אַן מיט אַלע טיילן פון קערפער, זיי זאָלן זיך אויפפירן ווי עס באַדאַרף-צו-זיין,

ביז צו אַ הנהגה פון לשמש את קוני אין פולסטער שלימות, וואָס דאַמאַלס ווערט מקיים רצון קונו, זיין פאַרלאַנג און וואונטש: אני אמרתי אלקים אתם ובני עליון כולכם (איך האָב געזאָגט-געהאַפּט אַז איר וועט זיין ווי מלאכים).

און אַלע גוטע החלטות וועלן נאָכמער צוגעבן אין דעם אויבערשטנ'ס ברכות בכלל און - די ראש-השנה ברכה בפרט: אויפנעמען, ובחסד וברחמים, די הכתרה און די תפלות און תקיעות שופר פון אַלע אידן, און וועט יעדן איינעם און איינע געבן אַ כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות גם יחד,

ובמיוחד די ברכה צו וועלכער "קוינו כל היום" (מען האָפט יעדן טאָג, דעם גאַנצען טאָג) - גאולה האמיתית והשלימה דורך משיח צדקנו.

ההוראה מהחיבור של פרשת תבוא וח"י אלול

יש צורך שיהודי יהי' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה" • שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב", בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד • נמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה • משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - מוגה

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול - יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקיעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל - ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיייו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין

1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).
2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.
3) שלה' חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).
4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד - ראה בארוכה סה"ש ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.
5) "היום יום" - ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

ולומדים באותו זמן - פרשת השבוע. ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא - בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" - לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא - כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה - שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא - תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי וזקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) - מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש צורך בנתינת-כח מיוחדת - ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר - ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכם של החסידים.

7) אבות פ"א מ"ז.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים לקיימם לאחר הכניסה לארץ, כלומר, **לאחרי** ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומחיל את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעיהו"א בתחלתו. לקו"א לה"מ סרמ"ד. או"ת לה"מ ד, סע"ג ואילך).

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפי"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה. . . חזרו וגזרו על אורה שיטמא כו", אשר בענין זה מוגדשת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל – כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – **שההליכה** לארץ ישראל (שע"ז "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחרי כו"כ מאות שנים.

- (10) כו, ב.
- (11) כז, ב-ח.
- (12) שם, יב.

(13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.

(* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, והוריע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שרה"י, אין לדבר קר' ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבי' ומתפעל מהשגה אלקית, "איז דאס דער אמתיער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).

קיום המצוות לאחר הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציונים לאחר הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי' גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחר ש"תבוא

(14) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הג' ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

(15) ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ובכ"מ.

(16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.

(17) רמב"ן שם.

(18) ל' הכתוב – ירמ"ו, לא, כ. ספרי רמב"ן שם.

להשלים את חגיגת יום ההולדת של תומכי תמימים

[.] ובנוגע לפועל – בקשר ליום ההולדת של ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול:

אע"פ שבט"ו אלול לא הרעישו – ישנו הלימוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) מפסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עס איז ניטאָ קיין פּאַרפּאַלן") ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה.

ולהשלים ביתר שאת וביתר עוז – באופן ד"כפליים לתושי"², ובאופן ד"פסח שני", שמעלה גם את ענין החמץ, כמבואר בכ"מ שבחג הפסח כיון שלא יכולים לברר את החמץ לכן מבערים אותו, משא"כ בפסח שני ש"חמץ ומצה עמו בבית", כיון שישנו הכח להעלות את החמץ, מעין ובדוגמת הקרבת שתי הלחם בחג השבועות³.

וכיון שכאן לא ערכו יום הולדת, עולה החשש שגם במקומות אחרים שהיו צריכים לחגוג את יום ההולדת גם לא חגגו כדבעי – לכן יש למסור גם להם שאף פעם לא אבוד ואפשר עכשיו להשלים זאת באופן ד"כפליים לתושי".

ובפשטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחר זמן [אבל ככל שיותר סמוך לט"ו אלול, כך מקבלים יותר שפע מט"ו אלול] – יחגגו את חגיגת יום ההולדת דישיבת תומכי תמימים ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"כפליים לתושי".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) "היום יום" – י"ד אייר, פסח שני. סה"ש תש"א
(2) ל' הכתוב – איוב יא, ו. וראה שמו"ר רמב"ו.
(3) ראה לקו"ש חב"כ ס"ע 31 ואילך. וש"נ.
ע' 115.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה ב"ר צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

לפרסם ולהודיע ש"עמדו הכן כולכם" להכנס לארץ

ההוראה מכל האמור לעיל – למעשה בפועל:

ימים אלו – מט"ו אלול עד ח"י אלול (וכן הימים הסמוכים אליהם) – הם "ימי סגולה" לפעול בהפצת היהדות והמעיינות חוצה כדי להחיש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ולכן, ראוי ונכון שבכל מקום ומקום יערכו התוועדות עבור כל אחינו בני",

– אשר, בימינו אלו, לאחרי תכלית הריבוי והפצת המעיינות חוצה, אין לך אדם מישראל שלא קיבל השפעה מסויימת (באיזה אופן שהוא) באמצעות פעולתה של ישיבת תומכי תמימים שהעמידה "חיילי בית דוד" שמפיצים תורה ויהדות בכל קצוי תבל –

שבהם יעוררו אודות חיזוק והוספה בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי, ובאופן של התחדשות – "בכל יום יהיו בעיניך **חדשים**"²,

כולל ובמיוחד עניני העבודה דחודש אלול, אשר, בר"ת ד"אלול" מרומזים כל עניני העבודה בג' הקוין דתורה עבודה (תפלה) וגמ"ח, בהקדמת התשובה, וכן ענין הגאולה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז)³,

והדגשה מיוחדת – בנוגע לחיזוק האמונה בביאת המשיח (בניגוד לאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"), לפרסם ולהודיע שכבר "כלו כל הקיצין"⁴, ובמילא, "עמדו הכן כולכם"⁵ להכנס לארץ – "תבוא אל הארץ... וירשתה וישבת בה" – **תיכף ומיד**, עי"ז שמסיימים את הביורים האחרונים דזמן הגלות, ובלשון הידוע⁶: לצחצח את הכפתורים⁷ של בגדי השרד לקבל פני משיח צדקנו.

ובמקומות אלו אשר מסיבות שונות לא יספיקו לערוך התוועדות אלו לפני ח"י אלול – ישלימו זאת לאחרי ח"י אלול, בסמיכות הכי אפשרית, ובאופן ד"כפלים לתושי"⁸.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה)

1) ובכל אופן של השפעה – ישנו התוקף (והעצם) דתו"ת, כי השפעת המעיינות (ע"י תו"ת) היא באופן דחכמה בינה ודעת, קו האמצעי, בריח התיכון שמברח מן הקצה אל הקצה, "שמתחילת המשכתו עד סוף סיומו הוא כדבר א' ממש" (המשך תערי"ב פש"ב, וראה גם שם פק"ד. ובכ"מ).

ולהוסיף, שענין זה שייך במיוחד ל"תומכי תמימים" – כי "תוקף התמימות... הוא בכל הכחות עד העשי" בפ"מ... והוא בבחי' התוקף ביותר כמו בעצם נקודת הרצון ממש בלי שום שינוי כלל וכלל" (המשך הנ"ל פ"ב).

2) פרש"י פרשתנו כו, טז. ולהעיר מתורת הבעש"ט – שמביא רבינו הזקן בהתחלת שעהיה"א – אודות

8) ל' הכתוב – איוב יא, ו. וראה שמו"ר רפ"ו.

אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' **כדבעי** – יש צורך שיהודי יהי' חדור **בידיעה וודאית וברורה** שתיכף ומיד **"תבוא אל הארץ"**, כניסה וביאה לארץ **בפועל ממש**, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר **בנקל** על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, **ותיכף ומיד** – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. של"ה סוף פרשתנו (שפור, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.

20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כו, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני"ה ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר

(לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד) – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו"²³ גובר²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"פוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"יתפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – **שלאחרי** גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות **שתיכף ומיד** "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"י. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 178 ואילך.

23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי' אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ).

ולהעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד ל**בעש"ט** – כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' ה**כתר** (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם ל**אדמו"ר הזקן**, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) **"דע מאין באת"**, "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".

24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

25) אגה"ק הבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ. . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי ב' תבוא 'וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד' תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון הפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז³³ אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכסם אחד", ולכן, צריכה להיות

הע' 35. ושי"נ.

28) כז, ח.

29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח"י קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות ושי"פ ורא"ה שנה זו).

31) ישע"י סא, ה.

32) שם ס, י.

33) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

34) ראב"ע שם, ח. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ.

ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד' תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

1. האמור לעיל מודגש גם בסמיכות דח"י אלול ושי"פ תבוא לט"ו אלול – ובפרט בקביעות שנה זו, שט"ו אלול חל ביום ששי, ערב (הכנה ל) שי"פ תבוא, שממנו מתברך ח"י אלול – יום התייסדות (הולדת) ישיבת תומכי תמימים:

מעניניו העיקריים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שעל ידו, כאמור, נעשה גילוי והפצת המעיינות באופן ד"באר היטב") – היותו "מנהל פועל" דישבת תומכי תמימים באופן קבוע ונצחי³⁶. ועד כדי כך, שהתייסדות

35) ישע"י שם, כב (סיום וחותר הפטרה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יבוא לבוש מלכות פצ"ד ואילך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישה" כו'. אמנם, ה"אחישה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעליותא.

36) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' ר).

ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאינו מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי ל(פעול שהקב"ה י)בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש! – ענין הגלות הרי אינו שייך לבני" כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני" לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני" לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"²⁶ רק בכדי להעלות את בני" למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבני" יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצוּעק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בני" מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני" הולכים – תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

25) משנה סוף יומא.

26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

ע' קצו. ובכ"מ.

22) אבות פ"ב מ"ד.

23) ראה ברכות ג, סע"א.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, וצבי בן ח'י רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח'י רחל שיחיו

בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדנו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הן בחכמה וחכם בבינה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבינתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאים כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי!?!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה"ונצעק אל ה'"¹⁹ בגלות מצרים" וישמע ה' את קולינו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות

15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד

ואילך. ובכ"מ.

17) נחמ"ח, י.

18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

19) פרשתנו כו, ז.

20) ישעי' סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז

נ"ע: "בהתחלה זו בישיבה . . הנני מדליק את המאורות שמורנו הבעש"ט והרביים הנחילונו, למען תקויים ההבטחה של יפוצו מעינותיך חוצה, להחיש את ביאת המשיח".

וענין זה נתבאר באריכות ובפרטיות יותר – בשיחה הידועה⁴³ בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד"⁴⁴, שתוכנה, שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ללחום עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח"⁴⁵ ("התאחרות משיחך שמתאחר

לבוא ואומרים שלא יבוא לעולם"⁴⁶), כדברי המדרש⁴⁷: "אם ראית דור מחורף ומגדף צפה לרגלו של משיח, מה טעם, אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך, וכתוב בתר"י ברוך ה' לעולם אמן ואמן", אשר, מלחמה זו נעשית ע"י גילוי אור החסידות (גילוי האור דמשיח בן דוד), וחיזוק האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו (כמבואר בארוכה בשיחה הנ"ל). ונמצא, שהתייחסות ישיבת תומכי תמימים בט"ז אלול מוסיפה עוד יותר בבירור ובוודאות ד"תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה", תיכף ומיד.

בא' השיחות שנאמרו בעת התייחסות הישיבה⁴² – אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב)

הישיבה היתה ביחד עם חתונת כ"ק מו"ח אדמו"ר שהתקיימה בי"ג אלול תרנ"ז³⁷ (בשבעת ימי המשתה, ובהם גופא – ביום השלישי, וידוע שג' ימים נחשבים למציאות אחת³⁸), מאורע כללי ועיקרי בחיי (כל אדם, ועאכו"כ – אצל בני", ובפרט צדיקים ונשיאי ישראל) נשיא הדור, עד כדי כך, שזוהי שלימות מציאותו – "זכר ונקבה בראם גו' (ואז דוקא) ויקרא את שמם אדם"³⁹.

והרי ענינה של ישיבת תומכי תמימים – שלימוד תורת החסידות יהי' באופן של "ישיבה", כלומר, לימוד באופן ובסדר של התיישבות (ע"ד מ"ש "כי תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה"⁴⁰), לימוד באופן של הבנה והשגה, "כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה"⁴¹, אשר, עי"ז ממהרים עוד יותר את ביאת משיח צדקנו.

ז. ובפרטיות יותר:

בא' השיחות שנאמרו בעת התייחסות הישיבה⁴² – אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב)

37) ראה סה"ש תש"א ע' 104 "ישיבת תומכי תמימים ייסדה הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק ביום א' ט"ו אלול תרנ"ז, בעת סעודת החופה שלי כו".

38) ראה לדוגמא: פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז אור"ח הל' שבת סרפ"ה ס"ה. סרצ"ט ס"ח. ולהעיר מהדין דכל פחות משלושה כלבוד דמי (רמב"ם הל' שבת פט"ז ה"ח. ובכ"מ).

39) בראשית ה, ב. וראה זח"א קסה, א. – נוסף על המפורש (יבמות סג, א) כל אדם שאין לו אשה אינו אדם, ובזח"ג (ז, ב. ועוד) – "פלא גופא".

40) ראה גם לקו"ש חי"ט ע' 249.

41) ל' כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ב"מאמר הפתיחה" שלו בשעת התייחסות הישיבה ט"ו אלול תרנ"ז – נעתק במכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר ("התמים" ח"א יג, א-ב ע' כג-ד). וראה גם קונטרס עץ החיים פכ"ה.

42) שיחת ח"י אלול תרנ"ז (נדפסה בסה"ש תש"ב

ע' 133). ומקשר ענין זה עם יום הולדת את שני המאורות הגדולים – כפי שפותח ומקדים: "ביום הרביעי למעשה בראשית נתלו המאורות, היום ח"י אלול, היום הקדוש בו נולד מורנו הבעש"ט וכו". ראה סה"ש תש"א ע' 105 "היום, י"ח אלול, הוא יום הבהיר בו נולדו רבינו הזקן ומורנו הבעש"ט, וביום קדוש זה אני מייסד ישיבה כו".

43) שמח"ת תרס"א – נדפסה בס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך. לקו"ד ח"ד תשפ"ג, ב ואילך.

44) שבת נו, א. כתובות ט, ריש ע"ב.

45) תהלים פט, נב.

46) רד"ק ומצו"ד עה"פ.

47) יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט).

"וענית ואמרת": "עד מתי"?..

א. [.] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל – אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה דבני", יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוזז רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) – צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה בפנימיות¹, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת – ונותנת רק הכח – לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד – כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

ולחוסף, ששם הפרשה "תבוא"² מרמז שה"תבוא" הוא באופן ודאי (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) – וה"כי" מבטא את הסדר שבו זה יהי – שדבר ודאי שיהי "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"והי' כי תבוא" – אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול – הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני⁵ לדודי ודודי לי"⁶ – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי"⁷. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאים (ויכולים⁹) כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קירוב

(1) ראה לקו"ש חי"ט ע' 245.

(2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22.

(3) ספרי ריש פרשתנו.

(4) ראה סה"מ תרצ"ש ע"ס 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע סו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת להאריז"ל עה"פ ובכתה גו' ירח ימים (תצא כא, יג). טווא"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

(5) שה"ש ו, ג.

(6) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67.

(7) ראה ב"ח לטור שבהערה 4.

(8) לקו"ת שם.

(9) הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר בסה"מ הש"ת ע' 167.

ואהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני" אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מציאותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה ("אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש¹⁰ "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"דודי לי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי "נהמא דכיסופא"¹¹, ה"ז בא בגלוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי עם הקב"ה, בכדי שהוא – ע"י עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומז בחמשת הראשי-תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומז במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים ע"י עשר כחות הנפש דיהודי, שעיי"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים" שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחודש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכהן אשר יהי' בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט

(10) משלי כז, יט.

(13) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף

(11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, רי"ש

(14) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז ע"ד.

(12) לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך. וש"נ.

שם ס"ב.